

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **H. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2025, č. j. OAM-1590/ZA-ZA11-ZA06-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 9. 2025, č. j. 17 Az 15/2025-56,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 2. 2025, č. j. OAM-1590/ZA-ZA11-ZA06-2023, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 8. 9. 2025, č. j. 17 Az 15/2025-56, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném na výzvu soudu navrhl zrušení napadeného rozsudku i žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, případně odmítnutí pro nepřijatelnost.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Podle stěžovatele se krajský soud nezabýval tím, že závěry žalovaného ohledně hrozícího pronásledování v zemi původu nekorespondují s obsahem správního spisu. Zejména poukazuje na to, že žalovaný přistupoval formalisticky ke článkům „Vyšetřovací výbor vyhrožuje účastníkům akcí v zahraničí: trestní řízení a konfiskace majetku“ a „Cílem je zastrašit i v zahraničí. Bělorusové žijící v zahraničí sdílejí, jak bezpečnostní složky na sociálních sítích požadují, aby se vrátili domů“.

[8] K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že je třeba vycházet z uplatněné žalobní argumentace. Stěžovatel v žalobě totiž namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav v rámci azylového řízení, když tvrdil, že žalovaný „nedostatečně posoudil předložený důkazní materiál. Žalobce na podporu svých tvrzení předložil žalovanému řadu podkladů, které se vztahují k jeho konkrétní situaci, jakož i ke společenským a politickým poměrům a stavu lidských práv v zemi. Mezi těmito důkazy předložil žalobce správnímu orgánu mj. fotografie dokazující jeho účast na výše zmíněných pražských protestech proti Lukašenkově režimu. Dále doložil záznam chatové komunikace s členem Pluku Kalinovského a úryvky běloruského zákona o vojenské službě. Žalobce se domnívá, že tyto důkazy jsou v jeho případě relevantní a měly by proto být žalovaným v rámci napadeného rozhodnutí posouzeny.“ V této souvislosti je třeba připomenout, že krajský soud nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, postaví-li proti tvrzení účastníka řízení ucelenou argumentaci, z níž vyplývá, že jeho námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16, ze dne 11. 5. 2023, č. j. 6 Afs 34/2022-31, bod 11, nebo ze dne 13. 9. 2023, č. j. 7 Afs 69/2022-33, bod 12). Naopak úkolem správního soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, tj. se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech obsáhnout i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, nebo ze dne 23. 8. 2024, č. j. 4 Azs 20/2024-17, bod 15). S ohledem na formulaci žalobní argumentace krajský soud nepochybil, jestliže se nezabýval explicitně obsahem výše uvedených článků ve vztahu k obsahu správního spisu a posuzované věci, ale podrobně se zabíral zejména stěžovatelem v žalobě akcentovaných rozporů. Za těchto okolností je proto zcela dostatečné, pokud

pokračování

v odstavci 31 napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že „*neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž žalovaný nedostál povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, přičemž měl žalovaný bagatelizovat důkazy předkládané žalobcem (tj. fotografie dokazující jeho účast na pražských protestech proti Lukašenkově režimu v roce 2020, záznam chatové komunikace s členem z Pluku Kalinovského a úryvky z běloruského zákona o vojenské službě, odkazy na články). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle názoru soudu jednoznačně zřejmé, že se žalovaný zabýval všemi předloženými důkazy jednotlivě i v jejich souvislostech a zhodnotil informace, které z nich vyplývají. Závěry žalovaného jsou v tomto směru přezkoumatelné a logické.*“ Z uvedené pasáže je přitom zřejmé, že krajský soud posoudil soulad zjištěného skutkového stavu a obsahu správního spisu také ve vztahu ke stěžovatelem doloženým článkům.

[9] Krajský soud i žalovaný rovněž správně posoudili otázku možného pronásledování v zemi původu stěžovatele ve vztahu k jeho politickým postojům. Vycházeli mimo jiné ze skutečnosti, že se stěžovatel účastnil celkem tří protestů v roce 2020. Nejvyšší správní soud se již v minulosti vyjádřil k ojedinělé účasti na politickém shromáždění tak, že ani „*ojedinělý krok směřující k uplatňování politických práv (v daném případě jedna tvrzená účast na demonstraci) nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod.*“ (srov. rozsudek ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 442/2004-61, obdobně též např. rozsudky z 20. 4. 2004, č. j. 3 Azs 64/2004-58, č. 642/2005 Sb. NSS, a ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29). Rovněž se zabýval situací protestujících proti současnému režimu v Bělorusku. V usnesení ze dne 22. 2. 2024, č. j. 2 Azs 350/2023-27, posuzoval případ stěžovatelky, která se zúčastnila protestů přímo v Bělorusku, přičemž konstatoval, že „*stěžovatelčina kasační stížnost vychází z předpokladu, že krajský soud zamítl její žalobu pouze z důvodu, že nemá dostatečně významné postavení v rámci protirežimní opozice (resp. že není vůbec její součástí). Jinými slovy namítá, že krajský soud dostatečně nezohlednil pravděpodobnost toho, že bude v zemi původu z azylově relevantních důvodů pronásledována.*“ Nejvyšší správní soud následně v tomto rozhodnutí shrnul závěry relevantní judikatury (z níž vycházel i krajský soud v nyní projednávané věci), podle které, ačkoli je Bělorusko autoritářským, nedemokratickým státem, nelze žadateli udělit mezinárodní ochranu automaticky, a to ani po posledních prezidentských volbách, napadení Ukrajiny Ruskem či po uvalení sankcí ze strany Evropské unie. Z azylového příběhu žadatele musí vyplývat, že jemu osobně pravděpodobně hrozí nebezpečí pronásledování podle § 12 zákona o azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 10 Azs 238/2023-30, bod 7). Judikatura požaduje naplnění určitého stupně pravděpodobnosti ve vztahu k nebezpečí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, který označuje jako přiměřenou pravděpodobnost. O takový stupeň pravděpodobnosti se jedná tehdy, jestliže nežádoucí jednání ze strany státních orgánů země původu (např. uvěznění, zahájení trestního stíhání) není v obdobných případech ojedinělé. Nejedná se přitom o pouhé poměření, zda je pravděpodobnější, že pronásledování nastane, či že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Pronásledování, jemuž již byl žadatel v zemi původu vystaven, je důležitým ukazatelem odůvodnění strachu z dalšího pronásledování, nejedná se však o nutnou podmínku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, bod 37). Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 2 Azs 350/2023-27 uzavřel, že „*se stěžovatelkou nelze souhlasit, že by snad takto nepřipustně krajský soud postupoval. Při posouzení pravděpodobnosti pronásledování stěžovatelky totiž krajský soud zohlednil všechny*

*důležité aspekty, které vycházely z jejího azylového příběhu, a konfrontoval je se zprávami o zemi původu (resp. se ztotožnil se závěry žalovaného). Jedná se přitom o aspekty, které v obecné rovině akcentuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Konkrétně se krajský soud zaměřil na dosavadní problémy stěžovatelky a její rodiny se státními orgány a jejich následný vývoj od chvíle, kdy se stěžovatelka účastnila demonstrací (resp. od zadržení jejího nevlastního otce). Závěr soudu lze stručně shrnout tak, že stěžovatelka nebyla po těchto událostech bezprostředně postižena. Po roce se navíc rozhodla zemi původu opustit a státní orgány jí v tom nebránily. U jejího nevlastního otce, jenž byl krátce zatčen, k žádnému dalšímu negativnímu vývoji nedošlo. Krajský soud proto dospěl k závěru, že ani v budoucnu nelze očekávat, že by měla stěžovatelka čelit v zemi původu pronásledování. Skutečnost, že stěžovatelka není představitelkou protirežimní opozice, krajský soud explicitně ani nezmínil. Toliko vyšel ze zjištění, že stěžovatelka neměla žádnou roli v organizování demonstrací. Jednalo se však pouze o jeden z aspektů komplexního posouzení stěžovatelčina azylového příběhu. Pokud by stěžovatelka např. demonstrace organizovala, jistě by to vedlo k tomu, že by se žalovaný a krajský soud museli tímto aspektem podrobněji zabývat a třeba i s ohledem na zprávy o zemi původu odlišným způsobem vymezit okruh osob, ve vztahu k němuž by posuzovali existenci požadované míry pravděpodobnosti pronásledování. V žádném případě ale z napadeného rozsudku nevyplývá, že by krajský soud zamítl stěžovatelčinu žalobu pouze s odkazem na to, že neorganizovala demonstrace nebo že není členkou protirežimní opozice, jak stěžovatelka tvrdí.“*

[10] Krajský soud postupoval při posouzení věci obdobně jako Krajský soud v Českých Budějovicích, jehož rozsudek byl přezkoumán kasačním soudem ve výše citovaném usnesení č. j. 2 Azs 350/2023-27. Krajský soud v odstavci 30 napadeného rozsudku shrnul okolnosti, z nichž žalovaný při posouzení této otázky vycházel. Jednalo se o fakt, že (i) se stěžovatel zúčastnil protestů ojedinele v roce 2020 (viz výše odkazovaná judikatura); (ii) běloruské orgány postupovaly proti sestře stěžovatele, která se zúčastnila protestů přímo v Bělorusku, tak, že jí údajně nebyl udělen vysokoškolský diplom, nicméně žádnému (azylově relevantnímu) pronásledování nečelila; a (iii) nebylo prokázáno, že osoba, která stěžovatele natáčela, byla příslušníkem KGB, jak tvrdil stěžovatel. Tyto poznatky svědčí o tom, že strach stěžovatele z pronásledování není oprávněný, ostatně běloruské orgány vůči němu dosud žádné kroky nezahájily. Opak nevyplývá ani z obsahu správního spisu. Jak uvedl žalovaný na straně 8 svého rozhodnutí, články, na které stěžovatel ve správním řízení odkazoval, pojednávají o stíhání účastníků happeningu ze dne 25. 3. 2024 a protestů v den prezidentských voleb (26. 1. 2025), popř. o jejich identifikaci. Z obsahu spisu tedy nevyplývá, že by byli stíháni rovněž účastníci protestů z roku 2020 (s ohledem na časový odstup je sotva myslitelné, že by takové informace nebyly dostupné, jestliže existují články ohledně perzekuce účastníků demonstrací z roku 2025). Je tak zcela logická úvaha žalovaného, že stěžovateli nehrozí pronásledování pro účast na nich. Z informací OAMP pak vyplývá, že jsou v Bělorusku monitorovány zahraniční diaspory a práce při jejich organizaci, avšak stěžovatel netvrdil, že by se takto angažoval. Co se údajného natáčení stěžovatele při protestech příslušníkem KGB týče, stěžovatel nijak neprokázal, že byl natáčen, natož příslušníkem KGB, ačkoli v úvodním pohovoru k žádosti přislíbil, že se pokusí doložit fotografii, kterou pořídil na starší mobil, který má rozbitý display. Žalovaný proto správně uzavřel, že stěžovatel toto tvrzení neprokázal. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže se i s ohledem na uvedenou žalobní argumentaci ztotožnil se závěry žalovaného. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto

pokračování

odůvodnění, popř. konstatovat, že se s jeho závěry ztotožňuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

[11] Co se týče existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 7. 2025, 6 Azs 45/2025-33, konstatoval, že „[p]okud jde o nebezpečí vážné újmy, která odůvodňuje poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, uplatňuje se test reálného nebezpečí, který je přísnější než test přiměřené pravděpodobnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Krajský soud příhodně odkázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, která potvrzuje, že pro vyhovění žádosti o mezinárodní ochranu musí být tento požadavek naplněn i v případě žadatelů, jejichž zemí původu je Bělorusko, a to i po prezidentských volbách 2020 a napadení Ukrajiny Ruskem v roce 2022 (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 10 Azs 238/2023-30, či ze dne 22. 2. 2024, č. j. 2 Azs 350/2023-27).“ Tento závěr lze bezesbýtku aplikovat i na nyní projednávanou věc. Jestliže krajský soud neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu ve vztahu k politickému přesvědčení stěžovatele, nemusel se těmito okolnostmi zabývat při posouzení existence důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[12] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud námitky stěžovatele náležitě vypořádal, přičemž jeho úvahy jsou z odůvodnění napadeného rozsudku jasně patrné, srozumitelné a logické. Rovněž tak rozhodl na základě skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2026

JUDr. Jiří Palla  
předseda senátu